

ROČNÍK XXV., ŠKOLNÍ ROK 2020/2021

ZPRAVODAJ SPŠ STROJNICKÉ A SOŠ PROF. ŠVEJCARA, PLZEŇ

ČÍSLO 6 – ÚNOR 2021

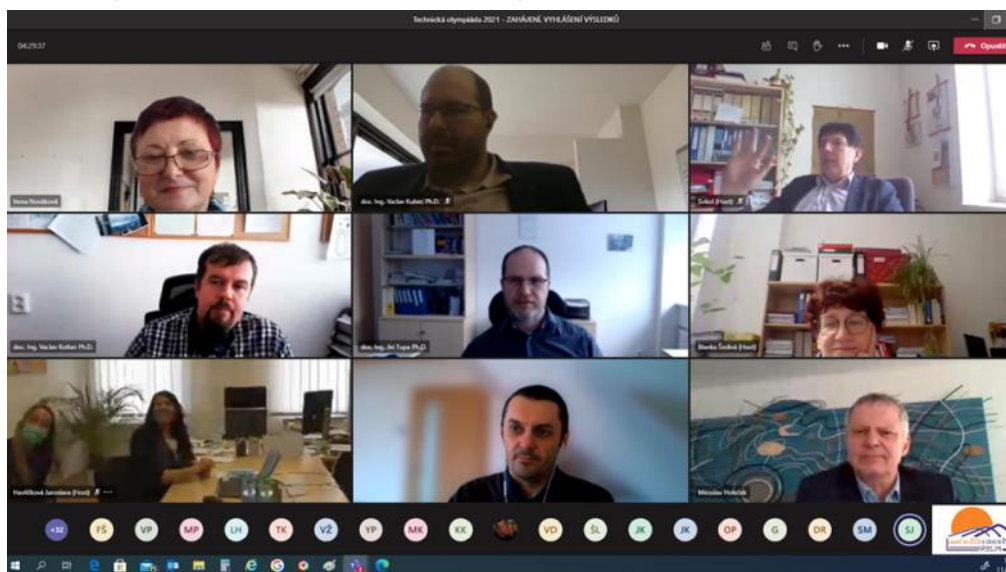
8. ROČNÍK TECHNICKÉ OLYMPIÁDY PLZEŇSKÉHO KRAJE

Petra Mašková

Dne 11. 2. 2021 se konal 8. ročník Technické olympiády Plzeňského kraje. Soutěž tentokrát neprobíhala v prostorách Fakulty elektrotechnické ZČU v Plzni, ale začala 9,30 hodin on-line schůzkou v rámci MS Teams.

Týmy byly rozděleny do tří on-line místností, ve kterých byli kromě soutěžících přítomni také členové hodnotících komisí. Jednotlivé týmy zaslaly do 4. 2. 2021 na ZČU Plzeň videoprezentace. Hodnotící komise pokládaly každému týmu k zaslané prezentaci 2 až 3 dotazy, na které soutěžní týmy ihned odpovídaly. Po skončení on-line diskuse proběhlo závěrečné hodnocení a slavnostní on-line vyhlášení výsledků, na kterém hejtmanka Ilona Mauritzová společně s rektorem ZČU Plzeň Miroslavem Holečkem poděkovali soutěžícím, učitelům i organizátorům.

Letošního ročníku se zúčastnilo 23 soutěžních týmů z 11 středních škol. Naši školu reprezentovali žáci 4. ročníku oboru Strojírenství Denis Jágl a Martin Mičoch s projektem „Stolní kotoučová pila“, kteří se umístili ve 2. oceněné skupině.

UVNITŘ TOHOTO VYDÁNÍ:

8. ROČNÍK
TECHNICKÉ
OLYMPIÁDY PL-
ZEŇSKÉHO KRA-
JE 1

PREZENTACE
MEDIÁLNÍ DATA-
BÁZE FIRMY 2
ANOPRESS

EXKURZE DO
ELEKTRÁRNÝ
LEDVICE 2
DISTANČNĚ

KDEŽE VESELÉ
SEMINÁŘE JSOU 2

OTTO VÍ I TOTO 3

TY DÁLKOVÉ PO-
CHODY 4

AUTOŘI:

- Ing. Petra Mašková
- Mgr. Andrea Mařáková
- Mgr. Dagmar Špalová
- Ing. P. Vlček
- Ing. J. Gruber

PREZENTACE MEDIÁLNÍ DATABÁZE FIRMY ANOPRESS

Andrea Mařáková

Žáci 3. a 4. ročníku oboru Informační služby absolvovali 5. 2. 2021 online prezentaci firmy Anopress. Tato firma nabízí monitoring nejen denního tisku, ale i dalších médií, včetně sociálních sítí.

Zaměstnankyně firmy, paní Eva Strachotová, seznámila žáky se základními informacemi o mediální databázi, fungování společnosti Anopress i mateřské společnosti Newton Media, jejich službách a působení na trhu. Vzhledem k současné epidemiologické situaci se přednáška přenášela online prostřednictvím virtuální schůzky v MS Teams. Nejprve proběhla společná teoretická část prezentace a poté si žáci mohli vyzkoušet také praktické vyhledávání v mediální databázi. V exkluzivním přístupu do databáze si dělali vlastní rešerše a až do konce února si mohou zkoušet rešeršní strategii i v rámci odborných předmětů.

EXKURZE DO ELEKTRÁRNY LEDVICE DISTANČNĚ

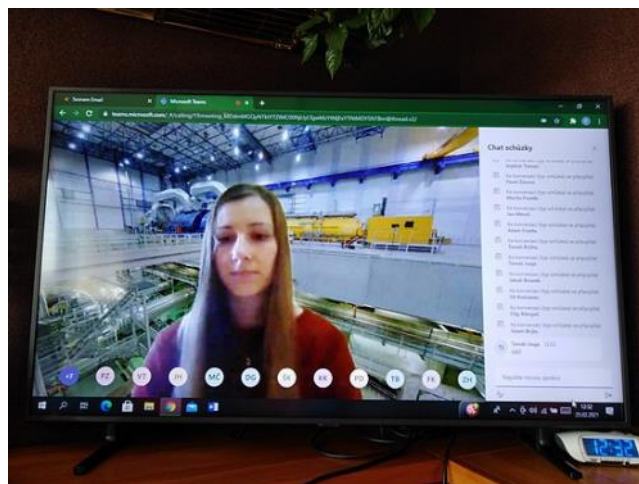
Dagmar Špalová

25. února se třída 3MSA v rámci předmětu fyzika podívala do tepelné elektrárny v Ledvicích. Exkurze, kterou pořádala skupina ČEZ, proběhla prostřednictvím platformy MS Teams. Studenti se tedy v klidu domova posadili do svých pohodlných židlí a mohli se vcítit do procházky po elektrárně.

Elektrárna Ledvice leží na úpatí východní části Krušných hor, mezi lázeňskými městy Teplice a Bílina, kam jsme všichni společně „virtuálně“ dojeli autobusem. Elektrárna byla původně tvořena 5 výrobními bloky, zprovozněnými v letech 1966 – 69. V současné době je v provozu již jen blok č. 4 o výkonu 110 MW a nový blok č. 6 (tzv. Nový zdroj) o výkonu 660 MW, který byl po výstavbě zprovozněn

v listopadu 2017. Nový zdroj v Ledvicích je vysoce ekologický výrobní blok s nadkritickými parametry páry a zároveň jednou z nejmodernějších klasických elektráren ve střední Evropě. Oba bloky si mohli studenti virtuálně prohlédnout. Viděli tedy celý areál elektrárny, velín, dostali se ke kotli, k parní turbíně i k elektrickému generátoru. Během prohlídky měli studenti mnoho věcných dotazů, na které průvodkyně odpovídala. V závěru exkurze proběhla soutěž po chatu. Studenti v ní předvedli, jak bedlivě prohlídku sledovali. Nejúspěšnější z nich vyhráli věcné ceny.

Tato exkurze přispěla k většímu objasnění právě probírajícího učiva a v době distanční výuky byla velmi pěkným zpestřením hodin fyziky.

KDEŽE VESELÉ SEMINÁŘE JSOU

Josef Gruber

Poněkud vzdálen svému datu narození leccos pamatují, mimo jiné také předrevoluční školství. Jako učitel strojírenských předmětů jsem nebyl ve výuce postižen oficiální ideologií tolik, jako např. učitelé historie, a také si pamatují, že některé akce nebyly k zahazení. Kdeže je jim konec.

V tehdejším systému existovaly krajské pedagogické ústavy (KPÚ), rozdělené na oborové sekce. Veleli jim metodici (jedna bývalá metodička byla mojí uvádějící učitelkou, s další jsem se později potkal jako s kolegyní na škole), což sice mohly být „stranické kádry“, ale mnozí z nich za sebou zane-

chali mnoho dobrého. Jednou z aktivit, kterých jsem se účastnil, byly odborné semináře, související s tehdejší „novou koncepcí“, spočívající v poněkud pomýlené úzké specializaci studijních oborů. Nicméně setkání s konstruktéry a odborníky ze závodů byla vždycky velmi přínosná. Rovněž bylo zajímavé, co se kolem těchto akcí dalo zažít.

Coby začínající učitel jsem byl jednoho jara vyslán do Dubnice nad Váhom na seminář o konstruování převodovek (náplň jednoho „novokoncepčního“ konstrukčního cvičení se jmenovala Rekonstrukce převodovky, vycházely k tomu i příslušné nové učebnice). Proč mě krajská metodička vyslala na tuto pracovní cestu a neodjela sama, jsem pochopil po

nástupu do nočního rychlíku Laborec, trasa Praha – Medzilaborce, odjezd 18:44. Byl obsazen multikulturně, první pobodané Romové vynášeli ve Valašském Meziříčí, a já trávil noc v bdělém stavu za neustávající kontroly své peněženky. Přístup byl tuším v Púchově, tam si ke mně přisedl krajský metodik z Olomouce a osamělost přespolního běžce tak vzala zaslavě, což za hluboké noci nebylo k zahazení. Hotel v Dubnici byl pěkný, jen jsem se uvedl před svým olomouckým spolubydlicím poněkud trapnou scénou, kterou famózně popisuje Michal Viewegh v Účastnících zájezdu, má to co dělat s toaletou, podrobnosti vynechám. Šlo o metry. Nu a ráno se nás zmocnili konstruktéři a provedli nás celou problematikou. Co bych za to dnes dal.

Jiná akce se odehrála ve Vrchlábí, kde jsme navštívili mimo jiné výrobní linku vozů Škoda Favorit; představujte si imponující robotizované pracoviště, vietnamský dělník zručně přiškvařil dva výlisky pákou bodové svářečky a následně vykonal dynamickou zkoušku odhozením produktu na několik metrů vzdálenou hromadu svarků. Na zpáteční cestě jsme navštívili ZOO ve Dvoře Králové nad Labem, mého kolegu, mechtem obrostlého starého mládence, tam neobyčejně zaujali pářící se medvědi. Měl dokonce obavy o osud samice (samec byl ztepilý), ale byl ubezpečen chovatelem, že ta už má dost najeto, je zvyklá a nic jí nehrozí.

Z návštěvy TOSu Rakovník (hydraulické prvky) žiju dodnes (tedy z její odborné náplně). Ubytován jsem byl se

třemi kolegy, dvěma Moraváky a jedním... taktně zamílím působišť, řekněme střední Čechy. Moraváci byli bezvadní, rázovití, jeden odepnul umělou nohu a opřel ji o postel... Středočech zmizel poměrně záhy. Nejspíš řešil nějaký osobní problém, protože se dostavil v hodině mezi psem a vlkem ožralý jak carský důstojník. Vpotácel se do ztemnělého pokoje, naklonil se nad jednoho z moravských bratrů a kýval se jako ortodoxní příslušník Davidova pokolení u Zdi nářků. Nebohý Moravák se choulil pod příkrývkou a obával se nejhoršího. Leč intoxikovaný kolega toliko hledal lůžko a nejspíš si vsugeroval, že si spletl pokoj. Vybatoumal se ven a zpod pokrývky se ozvalo úlevné: „Tož já měl strach, že na mňa hodí šavlu.“ Podnapilý Středočech se vrátil s kuropěním, hlučně se skácel na správnou postel a ztuhl delirantní mráкотou. Jak jsme se dověděli později, vnikl k nějakým dámám, ty ho vyhodily na chodbu a on spočinul na jistou dobu v křesle.

Ráno jsme se odebrali na seminář ve třech, indisponovaný pěstoun středočeské mládeže byl ve svém nevědomí dosud beznadějně tuhý. Dostavil se asi o dvě hodiny později, v obličeji byl rudý jako hvězda nad krajským výborem zdejších komunistů a páchl, jako kdyby do té kořaly spadl.

Tož tolik Rakovník. Po revoluci zanikly KPÚ a tyto akce. Dnes máme učit podle nejnovějších poznatků, ale jak se k nim dostat? Firmy nepustí ani výkres, na třídní školení kromě počítačových nemá nikdo čas a na netu jsou podklady jen ze škol a často plné chyb.

OTTO VÍ I TOTO

CO ŘÍKÁ OTTŮV SLOVNÍK NAUČNÝ TŘEBA O FALŠOVÁNÍ POTRAVIN A POCHUTIN?

Vybírá Josef Gruber

Falšování potravin a pochutin (výňatek z několikastránkového hesla obsahujícího mimo jiné i paragrafy trestního zákona své doby - pozn. JG).

Porušování prostředků k živě člověka sloužících za účelem dosažení většího zisku rozmohlo se v posledních několika desetiletích v ohromné míře. Důkaz toho zajisté není třeba blíže přivádět, poněvadž jeden každý má příležitost pozorování toho druhu činiti. Ohlédneme-li se poněkud po činitelích, které spolupůsobily jednak ku vzniku, jednak ku vzrůstu zla vytčeného k výši a rozsahu nynějšímu, musíme kromě egoismu lidského poukázat: 1. k principu dělení práce, 2. k neobyčejnému rozmachu a rozkvětu věd technických a chemických doby novější. Co se týče principu dělení práce, byl a jest ovšem týž pro vývoj a pokrok lidský činitelem nejzávažnějším, i děkuje mu člověk vše, čím nyní jest. Na druhé straně lze však říci, že jest sdružen vůbec s velikými škodami a závadami zdravotními, jež organismus lidský oslabují a ničí. Lze bezpečně tvrditi, že možno označiti princip dělení práce za vlastní podnět ku vzniku největší části závad zdravotních, jichž význam právě v době nejnovější s rozkvětem věd hygienických doznává náležitěho ocenění a objasnění. Rovněž

falšování potravin stojí v příčinné souvislosti s tímto principem. Jen pokud členové rodin neb kmenů opatrování a výrobu potravin sami si obstarávali, bylo vyloučeno požívání potravin jakkoli porušených. Jakmile však začala se mezi kmeny objevovati dělba práce, tak že na př. jedni se obírali pracemi rolnickými a druhí hotovili předměty řemeslné, při čemž jedni od druhých výrobky kupovali neb vyměňovali, nastala možnost takové úpravy potravinových výrobků, při níž upuštěno od zásady solidnosti, totiž nabízet a prodávati je v kvalitě, jež

odpovídá skutečné ceně, a ve stavu tom' jak je příroda poskytuje. Pomůcky, jež sloužily v prvních dobách k dosažení účelu naznačeného, byly ovšem velmi jednoduché, odpovídající nízkému stupni vývoje člověka a jeho nezkušenosti. Tak vešlo asi nejdříve v užívání jednak zředování pomocí vody, jednak úprava, mající za účel zlepšení vzhledu neb zakrytí nějakého nedostatku, který při prodeji by nezůstal nepovšimnut. Později, zvláště v novější době, kdy vědomosti lidské značně se rozmohly a kdy zejména vědy chemické netušeného rozkvětu dospěly, použito vymožeností ducha lidského k tomu, aby dosáhlo se zisku největšího přísadou látek méně cenných, často i zdraví lidské ohrožujících, nebo přípravkami zcela uměle vyrobenými, které však pro nezásvěceného neb nezkušeného odběratele jako takové patrně nejsou. Lze dále za to

mití, že vedle hlavních těchto činitelů také svobodná tržba a svoboda živnostenská a z nich vyplývající velká konkurence přispěly značnou měrou k porušování potravin za účelem naznačeným. Tak dostoupil tento nesolidní směr v obchodu s

předměty sloužícími výživě v posledních létech té výše, že zejména ve velkých městech našlo by se málo potravin neb pochutin, o jejichž úpravu za účelem většího zisku vtíp ziskuchtivých obchodníků neb producentů by se nebyl pokusil...

TY DÁLKOVÉ POCHODY...

Petr Vlček

Ve svém turistickém životě jsem si předsevzal, že alespoň jednou v životě ujdu bez spánku trasou dlouhou 100 km. Už v minulosti jsem ušel několik 50kilometrových tras, za studií na vysoké škole jsme několikrát chodili pěšky z Plzně ke spolužákovi domů do Podolí poblíž Běšín, což byla trasa dlouhá 78 km. Vyráželi jsme z různých okrajů Plzně (Černice či Bory) a volili různé varianty cest. Jednou se nám to nepodařilo dojít. Pršelo, lilo, nebo nás spíš kropily prouhy vody, a tak jsme celý mokří skončili v Lužanech, kde se tehdy křížovaly vlaky na velkém nádraží. Kamarád odjel do Klatov a dál lokálkou do Malenovic (sousední vesnice u Podolí) a my ostatní se vydali opačným směrem. Vlaky jsme dobíhali, nestačili jsme si koupit lístky, ale hlouček dvou průvodčích, v čele s výpravčím, na nás mávli, ať nastoupíme, že nám nešťastníkům prodají lístek bez příplatku ve vlaku. Nakonec jsme jeli zdarma, neboť než stačil průvodčí dojít k nám, kapalo nám tak ze šosu, „že jsme téměř vytopili celý vagon“ a stokoruna, již jsem tehdy chtěl zaplatit za všechny, se mně téměř jen při dotyku prsty roztrhla v ruce. Doma se pak sušilo kromě boty oblečení také hnědé zelené a modré lupení z peněženky.

S kamarádem jsme pak chodili na noční pochody, které se protáhly i přes den: 2x Plzeň – Karlštejn, Plzeň – Kladruby – Heřmanova Huť, Plzeň – Křivoklát. Poslední trasa nebyla dokončena, neboť se zkazilo počasí a my jsme došli pouze na vlak do Kařízku. Nikdy to však nebyla stovka. Nejdleší z tras, do Karlštejna, měřila 92 km.

Ale stovka mě táhla a tak jsme ji naplánovali těsně před tím, než nás vláda zavřela v roce 2020 do dlouhého lockdownu, který trvá dodnes. Start byl ve Vimperku, kam jsme dojeli vlakem, celá trasa měřila 110 km a měli jsme dojít do Černic k MHD na noční autobus.

Ve Vimperku jsme si ještě před dlouhým uzavřením restaurací stačili dát polévku a v 16:20 už jsme stoupali k zámku Vimperk. Prošli okolo nemocnice, kde navzdory informacím z médií o koronavirovém ruchu, panoval napros-

tý klid. Žádné sanitky, nic. Opustili jsme město a došli lesoparkem k výtopně (5,5 km / 19:15). Připravili jsme si čelovky do pohotovosti a šumavskými hvozdy, které se pomalu potápěly do noci ozářené Měsícem, jsme pokračovali do Zdíkova a Stach, odkud jsme vystoupili na Suchý vrch (15,5 km / 22:30)

Čerstvou pasekou jsme klesali do Úbislavi. Cestu jsme hledali za svitu Měsíce a najednou i ohně. Původně jsme si mysleli, že tam někdo táboří. Tak jsme tím směrem volali. Nic. Došli jsme tedy k ohni. Nikdo tam nebyl, oheň tryskal zespoda pařezu a já začal tušit nebezpečí. Rozhlížel jsem se svým „vlčím“ zrakem a objevil jsem další ohnisko, asi 150 m od našeho ohně. I volali jsme SOS hasiče. Ozvala se poloschopná operátorka, chtěla, abych jí popsal místopisnou polohu a nadiktoval jí, jak se tam hasiči dostanou. Říkám: „Ale já jsem tu prvně v životě. Jdeme s kamarádem noční pochod po červené turistické značce, kterou jsme ještě na pasece díky kácení ztratili. Vždyť máte polohu mého mobilu, tak si mě zaměřte a najděte si to na mapě. Stojím u ohně.“ Snažila se ze mě páčit místopisné názvy a cesty vhodné k dojezdu, když jsem nějaký název vrcholu vyčetl z mapy (kamarádův mobil) a snažil se to improvizovaně popsat, nechápala. „Hm. Tak počítejte, že Vás bude volat velitel zásahu.“

Šli jsme k tomu druhému ohni, těsně pod ním byla studánka. Cestou jsme slyšeli houkat v úbislavském údolí hasiče. Údolí je mezi Javorníkem, nejvyšším vrcholem bývalého Protektorátu, a Suchým vrchem (námi). Siréna utichla. Zvoní telefon. Velitel hasičů. S ním už byla perfektní konkrétní domluva. Ptali jsme se, zda máme na něj čekat, říkal, že ne, stojí pod Suchým vrchem, dál nemohou a musí pěšky prozkoumat terén. Také jsem mu řekl o třetím a čtvrtém ohnisku, které jsme z místa studánky zahlédli.

Doplnili jsme vodu a začali jsme klesat do Úbislavi lesní bahenní cestou, na které jsme našli značku. Proti nám šli dva hasiči. Nasměrovali jsme je, oni nám poděkovali a my jsme šli dál.

Když jsme přišli na schůdnější cestu, stála tu tři hasičská auta a spousta mužů pokukovala okolo. Velitel zásahu nás zastavil a poděkoval nám. Ukázal tablet, kde už viděl lokalizaci dvou hasičů, které jsme potkali. Také jsme slyšeli hlášení, že to našli. Vedli spolu krátkou poradou. Údajně jsme zachránili les včasným oznámením. Akorát prý musí celý masív Suchého vrchu objet a dostat se k místu z druhé strany od Stach. „Ti neschopní operátoři na dispečinku v Praze, oni snad neznají ani mapu a světové strany,“ komentoval situaci velitel zásahu. „To bude chtít ještě zajet pro další dlouhé hadice a čerpadlo. Ještě, že se vracíme do Stach, naší základny“. Rozloučili jsme se a auta odhoukala zpátky, dva muži, co jsme je potkali, už zůstali na pasece.

Naše cesta vedla do Úbislavi. Vystoupali jsme na Krásnou vyhlídku v sedle mezi Královským kamenem a Javorníkem. A mohli jsme vidět celé ozářené údolí z druhé strany. Bylo ozářeno nejen Měsícem a hvězdami, ale i velkými ohni na pasece. Hasiči zřejmě museli ohniska rozhrábnout, aby se dostali k podzemním ohňům na kořenech. Pak jsme opět zaslechli hasičskou houkačku...

Po hřebeni jsme pokračovali na Královský kámen (21 km / 23:50). Je to to i nejvyšší výškový bod naší trasy (1054 mnm). Samotný vrchol je o 2 metry výše, ale to bychom museli vylézt na vrcholovou skálu, což se nám z čelovkou nechce. U skalní kaple jsme zapálili na krátkou dobu pobytu svíčky, které jsme před odchodem sfoukli a nechali je svému osudu. Také jsme se tu najedli a trochu odpočinuli u turistického stolku.

Pokračovali jsme dále po hřebeni po úzké cestě, směr bývalý Ždánov. Na jedné z luk jsme krásně mohli vidět pouhým okem planetu Mars a jeden z jeho měsíců. Dnes se planeta přiblížila k Zemi na malou vzdálenost. Přes Žlíbek jsme došli na vrchol Sedlo. U rozhledny jsme si opět odpočinuli a občerstvili (31 km). Sestupujeme do Albrechtic a omylem zabloudíme ke kostelu na kraji vesnice. Červená značka totiž ves obchází a ke kostelu vede jen odbočka. Vracíme se na hlavní značku a pokračujeme do

Záluží a stoupáme na Žižkův vrch (37,5 km). Tady je pomník bitvy u Sušice a pod námi je osvětlené město a nad ním je silueta Svatoboru s rozhlednou.

Sestupujeme do Sušice, přecházíme zlatonosnou Otavu, procházíme náměstí a pak další část města směrem na rozcestí Pod Královnou (40,5 km / 6:20). Začíná svítat do sobotního dne.

Pokračujeme do vesnice Hrá-

ní. Paní nám dokonce uvařila kávu. Ve vesnici trochu bloudíme, ale nakonec jsme trefili správnou cestu. A tak můžeme pokračovat po trase rybník Valcha – Zavlekov – Hnačov – Plánice (63,5 km / 12:30).

To už jsme prošli kraj prameniště jedné z plzeňských řek Úslavy, která pramení pod vrcholem Drkolná a protéká Hnačovským rybníkem.

V Plánici jsme si na náměstí

osudu a pokračujeme do Lovčic. Vzhledem k silnému neutuchajícímu dešti měníme plán. Původně jsme měli pokračovat přírodou přes vrchol Velkého Kamene do Neuraz. Volíme ale jednodušší a lehčí cestu po okresní silnici do Blazov. Místní fotbalisté si tu navzdory dešti vychutnávají poslední zápas na velmi dlouhou dobu. Smutné.

Pokračujeme po silnici a napojujeme se na původní plánovanou trasu

Tak takhle nějak je vidět Svatobor z rozhledny na Sedle. V noci však ani Měsíc či Mars a jeho Měsíc nepomohou. Možná by pomohli Marťani s UFO se silným světlometem.

dek (43 km / 7:15). U zámku, kde je hotel a fitness centrum, snídáme a odpočíváme. A to už je svítání v plném proudu, a tak můžeme schovat čelovky.

Obloha se začíná rychle zatahovat černými mraky, a tak se u kaple svaté Anny oblékáme do goretextové výzbroje. Ve Zbynicích už prší. Déšť nás teď bude provázet dlouhou část cesty.

Pokračujeme už méně náročným terénem směr Zbynice – Čejkovy a Ústaleč (52,5 km / 9:15). Místní COOP má otevřeno a tak si kupujeme čerstvé jídlo a občerstvujeme se druhou snída-

vkou. V čekárně na autobus dopřáli opět trochy odpočinku a čerstvého jídla. Původní plán byl, že si objednáme kávu v místní restauraci, ale otevírají až později, a tak jsme si koupili dobroty u Vietnamců. Společnost nám dělají dva staříci. Ti se tu schovávají před deštěm a čekají na autobus, který je zřejmě odveze do Klatov na fotbal. Na jedno z posledních utkání před lockdownem. Jeden má roušku a druhý nikoliv a hádají se o své coronavirové pravdy (podvod / pandemie).

Staříky necháváme svému

osudu. Pokračujeme do Březí, kde konečně přestává pršet. V dešti jsme pochodovali dlouhých 36,5 km odhadem 8 hodin. Boty už máme dávno pro-

stříhány. V Neurazech (71,5 km). Přešedli Vojovice a dále po březích Zámeckého rybníka u Žinkov a okolo zámku, který patřil Emilu Škodovi a dnes je zde luxusní ubytovací centrum, docházíme do městyse Žinkovy na náměstí (77,5 km / 16:45) Opět odpočíváme a přes mobil zjišťujeme možnost objednání taxíka, abychom zatelefonovali a nemuseli čekat na MHD.

**SPŠ STROJNICKÁ A SOŠ
PROF. ŠVEJCARA, PLZEŇ**

Klatovská 109,
301 00 Plzeň

Telefon: 371 510 811 - vrátnice,
371 510 825 - sekretariát.

močené, jen po těle jsme díky výbavě relativně suší.

Pokračujeme na Svárkov a okolo soukromého sanatoria (bývalého škodovického doléčovacího centra) do Letin (86,5 km / 19:00). Chvilí odpočíváme na autobusové zastávce a opět připravujeme čelovky do pohotovostní polohy. Začíná se se smrákat.

Pokračujeme směr Libákovice a po úpatí vrcholu Kožich (je zde rozhledna s krásným výhledem, kterou ovšem vynecháváme) k místu zvanému Svatá Anna (92,5 / 22:00). Tady jsme opět trochu bloudili, neboť cesta vedla planinou, značky chyběly a nám se podařilo odbočit na špatnou polní cestu.

Došli jsme do Netunic (95,5 km). Sedli jsme si na autobusové zastávce ke krátkému odpočinku. A poprvé se nemůžeme zvednout. Raději se ani nedíváme do promočených bot, abychom neviděli obrovské puchýře. Přeměřujeme trasu a zjišťujeme, že v Čižicích díky i různému díky bloudění a zacházkám budeme mít

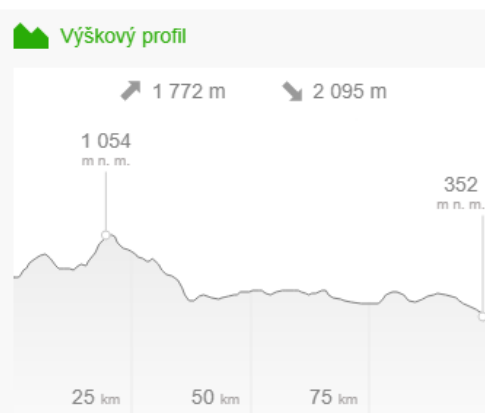
100,5 km. Bloudění ani nelze nějak přesně zaměřit do trasy, takže to možná bude i něco víc. Odhadujeme, za jak dlouho jsme schopni dojít v tomto stavu do Čižic a objednávat si taxi na čas.

Těžce se zvedáme a vydáváme se k poutnímu místu Prusiny a dále do Čižic. Na náves (105,5 km / 23:30) přicházíme právě v momentě, kdy sem dojíždí objednané taxi. Náš taxikář je také velký sportovec a má pro nás uznání. Prošel v létě sám na těžko s výbavou klikatou Trasu slovenských partyzánů, která vede přes všechny slovenské hory. Cesta mu trvala asi 17 dnů, pokud si dobře pamatuji, startoval na východě v Nové Sedlici pod Kremencem a skončil v Bratislavě.

Odvezl nás před náš dům a teď mě čekala nejtěžší část cesty. Vylézt z auta a pak po schodech do druhého patra. Zvedal jsem se z auta hodně dlouho....

Na závěr si dovolím uvést celkovou statistiku: 100,5 km trvalo 31 hodin bez spánku, se započítáním zastávek v celkovém čase. Průměrná rychlost tedy byla 3,25 km/hod. Vystoupali jsme 1 722 výškových metrů a sestoupali 2 095 metrů. Startovali jsme ve Vimperku na nádraží ve výšce 675 mnm, nejvyšší bod byl Královský kámen – 1 054 mnm a do taxi jsme nasedali v Čižicích v nadmořské výšce 352 mnm. Pokud bychom to měřili statistikami KČT, kde se do délky trasy matematicky přepočítá převýšení, ušli jsme tímto způsobem 118 km. V noci jsme ušli 49 km, ve dne 51,5 km, za deště 36,5 km (odhadem za čas 8 hodin).

© 2021 pro školní zpravodaj.

Doufejme, že na nic nezapomněl...

Foto JG